

„Waren jullie dan zoo moe?”

„Ja, ik ben wel erg moe”.

„Heb je het druk gehad?”

„Nee, o nee. Moe van — ja, waarvan? —

Hoe is het bij jou thuis?” vroeg ze afleidend, maar luisterde niet en dacht: moe van het wonen in deze kleine stad, alsof we het veel te eng en te benauwd hadden. We zijn geweest als arme menschen, die maar wroeten in een klein, bedompt vertrek, waar geen zon komt en geen waaiende lentewind. We leefden zoo eng op elkaar; 't leek, of we ons aldoor kleiner maakten, om telkens in een nòg kleinere ruimte te kunnen kruipen, en waartoe? om het geluk te vinden, of de vrede of alleen misschien het stil zijn, het niet meer vragen en wenschen en bidden? — Lize praatte wat. Dan zei Cato: „Zeg, Henri heeft naar den Haag gesolliciteerd, hij maakt wel eenige kans.”

„Och wat heerlijk hè, voor jullie.”

„Ja, nou. In den Haag woont mijn familie en, iedereen woont in den Haag. Hier weg, zalig zal het zijn, ik voel het al, veel te veel, want als het nu niet lukt”. —

„Ja”. Ze dacht aan juffrouw Bertha's voorspelling: die houdt het hier niet uit.

„Eigenlijk doet het er niet toe, waar je woont. Maar niet alle menschen kunnen hun leven altijd, „eigenlijk” leven, ik kan dat niet, tenminste.” Ze dacht aan hun laatsten, heftigsten twist —

„Nee”....

Boven het stadje was de lentehemel, grijs en nevelig. In het plantsoen droomden de boomen van een nieuw leven.

Den volgenden morgen bracht mevrouw Lize een brief op haar slaapkamer. „Van Hans, aan jou geadresseerd”. Lize zag haar verlangen naar wat Hans schreef, en ook haar spijt, dat ze het mooie, witte couvert nu moest overgeven. Ze hijgde een beetje door het trappenloopen en gaf den brief langzaam in Lize's uitgestrekte hand.

„Waarom zou hij juist voor jou zijn, kind?”

„Ik weet niet, moeder”. Ze bleef stil

achterover liggen en bedacht traag, waar den brief mee open te scheuren.

„Kijk eens, of er niet iets voor mij bij zit?”

„Geeft u dan een haarspeld uit mijn la.” Mevrouw deed het onmiddellijk, maar vroeg toch, aarzelend: „Waarom sta je niet op?” Beschaamd nam ze de speld aan.

„Ik weet eigenlijk niet.” Ze ging zitten in haar bed. „Niets voor u, één vel, niet heel lang.” Toen las ze:

„Lieve Lies,

Ik schrijf jou nu eens alleen, want ik geloof, dat ik je wat te zeggen heb. Ik val maar met de deur in huis, dat vind je wel goed, hè? Zie je, je moet toch niet altijd thuis blijven, het deugt niet voor je, evenmin als het voor mij zou hebben gedeugd. Ik had er met je over willen praten, laatst, toen ik over was, maar het kon toen niet erg goed, ik had al mijn gedachten voor mezelf noodig, dat gaat zoo, als je een beetje verdriet hebt. (Zeg hiervan vooràl niets aan vader en moeder, belooft het me ernstig, hoor). Maar toch voel ik dat het goed is om hard te werken en het leven te ondervinden. Jij ondervindt te weinig thuis. Ik bedoel niet, dat je nu juist zou moeten trouwen om gelukkig te worden, en dat er natuurlijk nooit een man zal zijn in je omgeving, zoolang je thuis blijft. Och nee Lies, dat is het niet. Ik kan ook eigenlijk niet precies zeggen wat het wel is. Maar ik geloof dat je het zelf wel voelt en ook wel eens dacht over deze dingen. Als ik die overtuiging niet had, zou ik dezen brief niet zijn begonnen. Zie je Lies, als verpleegster moet je hard werken, maar er zijn altijd veel belooningen. De meeste patiënten zijn lief en dankbaar, als je je best doet voor hen. Niet dat dankbaarheid en liefde het hoogste is, wat je kunt verkrijgen, maar het is toch iets goeds. Wat wèl het hoogste is, weet ik niet, hoor. Nou, dit wordt een malle brief, en ik had toch het gevoel dat ik alles goed zou kunnen schrijven, omdat ik ineens dacht: nu moet het. Misschien is het toch ook wel goed genoeg.